

Josie visste hvordan hun kunne følge Jesu Kristi eksempel.

Av JoLyn Brown
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Josie satt sammen med sin kusine Ashlyn under et tre utenfor huset sitt.

“Jeg skulle ønske det var noe morsomt vi kunne gjøre for å tjene penger”, sa Josie.

“Kanskje vi kan tjene penger ved å gjøre ting for folk”, sa Ashlyn.

“Hva om vi laget en klubb?” Josie spratt begeistret opp. “Som en hundepasserklubb.”

“Vi kunne gjøre alle slags ting”, sa Ashlyn. “Folk trenger alltid hjelp. Og de vil betale oss.”

Ashlyn hadde rett. Hver dag så Josie mennesker som trengte hjelp.

Plutselig fikk Josie en annen idé. Hun følte seg varm innvendig. Det minnet henne på dåpen hennes i fjor. Hun hadde lovet alltid å minnes Jesus og følge hans eksempel. Hun visste én måte hun kunne gjøre det på.

“Hva om vi har en klubb som hjelper folk gratis?”

spurte Josie. Den varme følelsen ble sterkere.

Ashlyns øyne ble store. “Det ville være veldig morsomt”, sa hun. “Vi kan hjelpe folk på skolen og i kirken – stort sett overalt.”

“Vi kan kalle den Gjør ting bedre-klubben!” sa Josie. “La oss begynne i morgen på skolen.”

I friminuttet dagen etter løp Ashlyn og Josie til utkanten av lekeplassen.

“Ser du noen vi kan hjelpe?” Ashlyn sto på tærne og så mot den humpete regnbuesklia.

“Ikke ennå.” Josie gransket klatrestativet og huskene. Barna skled og husket. De spratt baller og hoppet med hoppetau. Ingen så egentlig ut til å trenge hjelp. Alle syntes å ha en venn. Da så hun en yngre jente helt alene med hoppetau.

Josie grep Ashlyns arm. “Se der borte!”

Josie og Ashlyn fant hoppetau og gikk bort til jenta.

“Hei. Jeg heter Josie.”

“Og jeg heter Ashlyn. Hva heter du?”
Jenta virket overrasket. “Jeg heter Leslie.”
“Har du lyst til å leke med oss?” Josie holdt opp et hoppetau.

Leslie smilte. “Ja!”

Ashlyn og Josie lærte Leslie noen nye måter å hoppe tau på. Da klokken ringte, sa de farvel. Josie følte seg bra inni seg. Hun visste at det var Den hellige ånd.

Etter det, hver gang Josie og Ashlyn så Leslie i gangen, sa de hei til henne.

Josie og Ashlyn så etter flere de kunne hjelpe. Noen ganger sa de hyggelige ting til folk og prøvde å oppmuntre dem. Andre ganger inviterte de barn til å leke sammen med dem.

En dag smilte Josie til en gutt utenfor skolen. “Jeg liker dinosauergenseren din”, sa hun.

Gutten gliste og så ned på genseren sin. “Takk.”

Da Josie satte seg, innså hun at hun ikke engang hadde tenkt på å gjøre det for klubben! Hun hadde bare gjort det.

Josie tenkte på alle vennene hun hadde fått siden hun og Ashlyn startet klubben sin. Josie likte virkelig å hjelpe folk. Det fikk henne til å ønske å gjøre flere hyggelige ting for andre. Gjør ting bedre-klubben gjorde *hennes* bedre. Og det føltes kjempebra. ●

